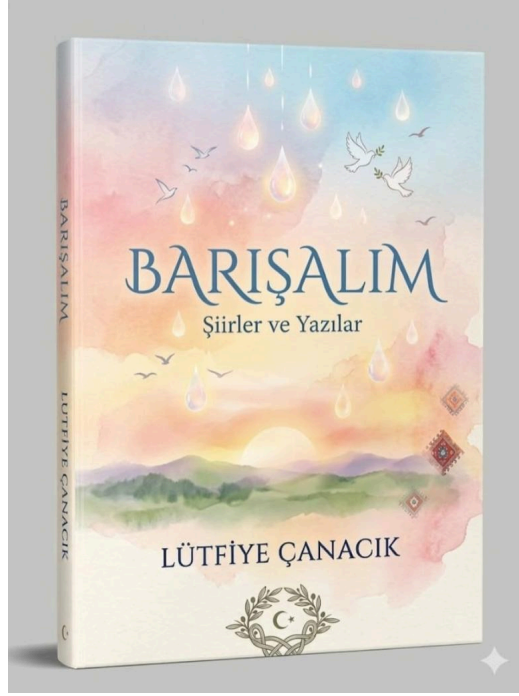

Barışın Yüzü Gülsün

— Lutfiye Çanacık · 02 Mart 2026

Sana karşı o kadar mahcubuz ki Barış... Bunca zaman, bunca kargaşanın içinde seni şu dünyada bir türlü güldüremedik. Ama artık kendime, en başa dönüp yeniden bir söz verdim. Bundan sonra asmayacağım suratımı sana. Zor olduğunu bilsem de, dudaklarımın kenarına yerleştireceğim o tebessümle seni aramaya koyulacağım. Seni güldürmek için gerekirse dünyanın öbür ucuna gider, o saklandığın yerden seni bulup getiririm. Geçen gün oturdum, barışla biraz hasbihal ettim. Ona, Neden gelmiyorsun hiç yanımıza, neden bizden bu kadar uzak duruyorsun; biz sana ne yaptık? diye dert yandım. Barış, o bilge ve sakin sesiyle kapımın eşliğinden seslendi bana. "Beni uzaklarda aramana gerek yok," dedi. Ben aslında hep buradayım, kapının hemen dışındayım. Ama siz içeride o kadar çok bağıyor, o kadar çok kavga ediyorsunuz ki; kapıyı hafifçe tıkladığımda sesimi duymuyorsunuz bile. Beni geri getirmek için yollara düşmene gerek yok; sadece içindeki o 'öteki' korkusunu söküp atsan, bana yetecek. İçini dökmeye devam etti Barış; sitemi büyüktü ama sesi hâlâ bir çocuğun masumiyetini taşıyordu. "Beni sadece savaş bittiğinde hatırlanan kuru bir kelimeye hapsettiniz. Beni bayrakların, ideolojilerin, dar sınırların içine sığdırmaya çalıştınız. Oysa ben; bir çocuğun kaygısızca daldığı uykuda, bir ekmeğin hakça bölündüğü o sofradayım. Senin o küçük tebessümün var ya; işte o benim için en büyük davetiyedir. Sen gülersen bir başkası, o gülerse dünya güler. Biz çoğaldıkça dünya benden utanmayı bırakır." O an anladım ki Barış; sen gelip geçici bir misafir değilmişsin. Sen, bizim kendi ellerimizle, sevgiyle inşa etmemiz gereken o asıl evmişsin. Şimdi sözüm söz. Önce kendi kalbimdeki telleri onaracağım. Sonra senin gülüşün için bu dünyayı bahara boyayacağım. Topraklarım ve sularım kana bulansa bile korkmayacağım; çünkü bilirim ki her karanlık gece, aslında şafağa gebedir. İçimdeki o soğuk vesveseleri, barışın önüne set çeken her

türlü karanlık düşünceyi söküp atıyorum. Onların yerine rengarenk umutlarımı ekiyorum.Seni bu yangınların tam ortasında, o kanayan toprakta açan bembeyaz bir çiçek gibi büyüteceğim. Kapını çalmaktan, nefretin o kalın duvarlarını birer birer yıkmaktan asla yorulmayacağım.Ve o gün geldiğinde; sadece ellerimiz değil, bize şahitlik eden gökyüzü de gülecek. Biz mahcubiyetimizi o toprağa gömeceğiz; sen ise sonsuz bir bahar gibi dudaklarımızda yeniden can bulacaksın. Seni çiçeklerle sarıp sarmalayacak; ismini her yere haykırarak bu kutsal sevinci tüm dünyaya bulaştıracağım!